

i den Betænkning, der blev afgiven. Det Forslag, der foreligger nu, forlanger godt og vel 600,000 Kr., og da der er sket en kalkulatorisk Fejlregning, som det blev sagt af den ærede Ordfører, saa at der er 100,000 Kr. mere beregnet, end der vil udskrives, vil man med de Penge, der stilles til Raadighed efter Forslaget, opnaa de Forbedringer, saavel for Ekspedienternes som for Budenes Vedkommende, som tilsigtes. Med Hensyn til denne kalkulatoriske Fejlregning skal jeg kun sige, at den viser sig at være over 100,000 Kr. Det er ret rigeligt paa 600,000 Kr., det er henimod 20 pCt. Det er kun mærkværdigt, at den ene Administration ikke udarbejder sine Forslag paa samme Grundlag som den anden. Det burde være sket. De andre ere jo udregnede paa Grundlag af Anciennitetslisterne, og hvad disse vilde koste paa næste Aars Finanslov, og det burde ogsaa være Tilfældet her. Det er ikke nogen Bebrejdelse, jeg retter til den ærede Minister, langt fra ikke, han kan selvfølgelig ikke gennemregne alle de forelagte Lovforslag, men det ser ikke ganske godt ud for den øverste Ledelse af Postvæsenet, at den har benyttet en saa rigelig Del til de kalkulatoriske Beregninger.

Der er mange enkelte Smaating, der kunde være Grund til at omtale, men som jeg ganske skal lade ligge. Det vil jo ogsaa nærmest høre hjemme i Udvalget, saa der er ingen Grund til her at fordybe sig i dem. Der er dog et enkelt Punkt, som alt var rettet i Fjor, men som gaar igen i dette Forslag, og som jeg dog maa omtale. Det er med Hensyn til de 8 Postkontrolører af 1ste Grad. Der kan, som Forslaget er affattet, begaas en Vilkaarlighed her, idet der kan udnævnes ganske unge Assistenten straks til ældste Klasse, og det er jo ikke Hensigten. Fra alle Sider her i Tinget er det blevet udtalt, at man ikke ønskede en saadan Vilkaarlighed. Man mener, at de skulde ved deres Udnævnelse vælges saaledes, at de kunde rykke naturligt op i de øvrige Grader. Jeg antager derfor ogsaa, at dette vil blive rettet, naar det kommer til Forhandling i Udvalget. — Det er maaske nok særlig Provinspostbudene, der have følt sig skuffede ved dette Forslag. Deres Ønske, deres stadige Ønske kan man sige, gaar jo ud paa at blive ligestillede med de københavnske Postbude, i hvert Fald saa vidt det overhovedet er muligt. Men det, som har truffet dem haardst, er naturligvis, at der tildeles dem 100 Kr. mindre her end efter Betænkningen i Fjor, ligesom at de

slutte med 1,400 og 1,600 Kr. i Stedet for 1,500, 1,600 og 1,700 Kr. efter den nævnte Betænkning. Deres Ønske gaar altsaa ud paa at faa afskaffet 7de Lønningsklasse og faa den lagt sammen med 6te, med andre Ord, faa dem stillet under samme Kategori som de københavnske Postbude, Pakmestre osv. Det er nogle af de Hovedanker, som klæbe ved Forslaget, og da de i Virkeligheden, om end meget flygtig, dog ere berørte af den ærede Ordfører i Forbindelse med de andre Punkter, skal jeg for mit Vedkommende lade det bero derved, idet jeg meget regner paa den ærede Ordførers Assistance ved denne Lejlighed, saa at der kan blive truffet en for alle Parter tilfredsstillende Overenskomst mellem Udvalget og den højtærede Minister.

Der er dog et lille Punkt, som blev omtalt af den ærede sidste Taler, som jeg ikke vil undlade at berøre, før jeg sætter mig. Han ønskede nemlig, at Udvalgene ved disse Lønningsloves Affattelse skulde forhandle med Organisationerne. Jeg tror dog ikke, at man maa vente, at Rigsdagen som saadan skulde træde i direkte Forhandling med de vedkommende Organisationer. Det er en Ting, som vist kan være meget god til privat Brug, skønt det ikke altid viser sig heldigt, men man tør dog vist ikke forvente, at Rigsdagen skal indlade sig derpaa; dens naturlige Mlemled paa disse Punkter maa være Administrationens Ledere. Noget andet er, at man, om jeg saa maa sige, ad mere privat Vej faar Underretning om de Ønsker, der røre sig; for det første sende de vel nok deres Ønsker gennem deres naturlige foresatte, men det er jo klart, at de ogsaa have Venner og Venner inden for alle Partier, der ville hjælpe dem til at faa deres Ønsker bragte frem paa de rette Steder. Det er altsaa et Principspørgsmaal, som — saaledes forstod jeg i alt Fald det ærede Medlem fra Lyngby (Wilmann) — han vilde fremføre, og som saadant kan jeg ikke paa nogen Maade anerkende Rigtigheden deraf. Naar han mente, at der kunde ligge en Fare i en mulig Standsning af enkelte af Statens Organer ved, at man ikke kom i Forbindelse med dem, vil jeg sige, at den Fare bliver akkurat lige stor; der bliver ikke vundet det allermindste, selv om man, hvad jeg anser for umuligt under den nuværende Samfundsorden, forbispringer Administrationen og gaar i direkte Forhandling med de vedkommende. Selv om man gjorde det, var man aldeles ikke sikker mod Strejker eller andre Vanskeligheder; thi sæt, at de to Parter, Udvalget og Or-